

főne abban a meleg ruhában. Maga ment pongyoláért. Sárgaszínű selyem pongyola volt, bő ujjal és a nyakat, a vállakat is szabadon hagyta. Anna nem szerette.

— Olyan vagyok benne, — szokta mondogatni, — mint valami sovány szürke kis veréb.

Judith aztán a vacsoráig nem mutatkozott. Amikor a szobalány megterítette és a vacsorát felszolgáltatta vele az asztalra, akkor megjelent. Arca biborpirban égett, csak a karjai és a vállai fehérlettek vakítóan, mint a legdrágább márvány. A sárga selyem pongyola lágyan, szerelmesen simult a testéhez. István föltekintett rá, elsápadt, majd piros lett, hogy aztán a vér az arcából feltóduljon az agyába. Melege volt a hívős lakásban és amikor leültek az asztalhoz, érezte, hogy kezében remeg a kés és a villa. Judith beszélt, kacagott és vacsora után egy hajításra kiitta a nehéz egri vöröset. Aztán cigarettát kért. Rágyújtott.

— Munka után nem árt egy rövid kis pihenő, — mondotta nevetve és végig fekiült a széken. A cigarettából még szippantott egy-kettőt, aztán eldobta. Két gömbölyű, fehér karját összekulcsolta a feje fölé, lábait egymásra rakta és úgy nézett föl perceként a mennyezetre.

A szobában csend volt.

— Te István, — szólalt meg Judith, — nem gondolod, hogy ez . . . ez olyan furcsa?

István oda nézett s ekkor Judith oldalt fordult. A pongyola bő ujjá lecsuszott a karjáról és csupaszon hagyta a vállát. Formás bokái, amelyeken a pókháló harisnya olyan volt, mintha rácsókolták volna, kilátszottak a pongyola alól. István megremegett. Száraz torokkal kérdezte:

— Mi az, hogy furcsa? Mi?

— Hogy te engem akartál feleségül elvenni és Annust vetted el, az én volt uram pedig Annusnak udvarolt és én lettem a felesége?

Elhallgatott. Nézte nagy, kinyílt szemekkel Istvánt, az ajkán mosoly ült és az egész gyönyörű szép teste élt, pihegett. István homlokán kidagadtak az erek, a szája széle kicserepesedett, mintha forró láva öntötte volna el egész belsejét, egyszerre hirtelen felugrott, néhány lépést tett Judith felé, majd megtántarodott, belékapaszkodott az asztal sarkába, aztán fáradtan, sápadtan leült. Judith ekkor fölpattant. Megállt. Nagyot nyújtózkodott.

— Na, — mondta, — lejárt a látogatási idő, nekem is mennem kell.

István nem szólt. Judith átment a másik szobába. Átöltözködött. Amikor visszajött és kezét nyújtotta Istvánnak, István megragadta a kezét. Judith mosolygott.

— Judith, — dadogta István, — ne jöjj el többet. Nem az én, nem Anna boldogságát kérem tőled. A harmadikét. Aki jönni fog, aki utban van. Tedd meg ezt Judith, ígérd meg ezt.

Judith elnézett István fejé fölé, úgy mondta ki:

— Nem jövök többet hozzátok.

Kezét kihuzta a férfi kezéből, aztán büszkén, dadalittasan, mámorosan elment. Amikor becsapódott mögötte az előszoba ajtaja, István magához tért. Odarohant az ablakhoz, föltekintte az ablakszárnyakat és mélyet, nagyon mélyet lélezett. Aztán fogta a kalapját és rohant a postára. Táviratozott Annusnak. Hogy jöjjön azonnal haza, majd onnan fölkeresik, ő nem mehet, a bankban rettenetes sok a dolog és rájött, hogy mégis jobb, ha itthon lesz. Pesten, ő is mellette lehet, vigyázhat rá, csak jöjjön, jöjjön.

És az asszony jött. Még sápadtabb volt, még fáradtabbnak látszott, mint mikor elment, de derűs bol-

dogság ült az arcán, jóságos, angyali mosoly, öröm, hogy itthon lehet az ura mellett. És amikor este lefeküdtek és szent szerelimmal simult az urához, akkor a nagy csendben, a langyos júliusi éjszakában, mintha csak folytatni akarná az egy hét előtt abbahagyott beszélgetést, nagyon halkán megkérdezte:

— És ha lány lesz, akkor . . . akkor minek hívjuk majd?

István szíve elszorult egy pillanatra, aztán az ajkába harapott, élesen, bátran és minden habozás, félelem nélkül kimondta:

— Judithnak!

Az öreg Szeged.

Mulatóhelyek és egyébek.

Írta: Cserzy Mihály.

(Folytatás.)

(8) Időben jóval fiatalabb, de hazafias ténykedésben méltó párja volt a *Belvárosi Kaszinó*-nak a *Felsővárosi társalkodási egyesület*, melynek a közhasználatban inkább csak *Kis-Kaszinó* volt a neve. Az egyesületet Réh János ügyvéd alapította s az ő elnöklése alatt itt nyilatkozott meg Felsőváros élete és társadalmá. Nagy Sándor a Szegedi Híradó-nak sok éven át volt szerkesztője, aki *Senex* álnév alatt előkelő nevet szerzett magának költeményeivel és szépprózáival a magyar irodalomban, egyik írásában az írt a Kis Kaszinóról, hogy nagy mulasztás történt az akkori írók részéről, hogy ennek az egyesületnek történetét nem írták meg. Alkalmasint önnagáa gondolt Szeged nagy fia, ki öregségében, mint egy modern Coriolán, hálátlansággal vádolva szülővárosát, állandóan Budapesten élt, a *Budapesti Hírlap*-nak rovatait ékesítette klasszikus írásaival s ott is fejezte be munkás életét, olykor-olykor kerülve csak haza, meglátogatni felsővárosnak akácillatos utcáit és hűségben állhatatosnak maradt barátait. Mert a Kis Kaszinó virágzásának idejében, ő — a fiatal fiskális, a rajongó, mély érzésű igaz hazafi — állt annak középpontjában. Ő indított meg minden mozgalmat, mely a szegények segélyezésére irányult, ő hozta létre a kisdédovodák létesítésére alakult nőegyletet, ő rendezte több hasonló érzésű jurátussal együtt azokat a ma is emlékezetes nyári táncvigalmakat, melyek előkelők és fényesek voltak s amelyek anyagilag is jövedelmeztek, úgy hogy különféle segélyezéseken fölül az egyesületnek igen szép könyvtárt is juttattak.

A Kis Kaszinó a mostani pénzügyigazgatósági palotával szemben levő, ma már teljesen elöregedett földszintes házban székel. Az épület is az ő tulajdona volt. Benn nagy táncterem, kint a ház előtt lombos árnyas liget tette mindennemű mulatságra, összejövetelre és lakomára alkalmassá a Kaszinót.

Politikai szereplésében is emlékezetes még ma is az 1874-ben fölcsúzott egyesület, melynek vagyona ipariskolai ösztöndíj-alapítványul maradt fenn. Az egyesület helyiségei sokáig menedékhelyül is szolgáltak a magyar színészeknek, akiket 1851-ben *Bonyhádi* megyefőnök eltiltott a színházban való játszástól, mert a „császári tisztviselőket“ parodizálták és gúnyolták az előadások alkalmával és mert a mind gyakoribb tüntetések a színházból indultak ki.

(Folyt. köv.)